

privește producerea energiei electrice ca urmare a costului scăzut al lignitului îi permiteau să injecteze energie electrică în rețeaua interconectată elenă la prețuri reduse, în cantități mai mari și pentru o perioadă mai lungă, tot atâtea elemente care atestă un comportament abuziv (cu toate că jurisprudența Curții nu impune stabilirea unui comportament de acest tip, având în vedere faptele specifice din speță).

- În plus, în decizia atacată, Comisia a constatat că concurenții DEI aveau nevoie de o gamă diversificată de surse, inclusiv de acces la cantități suficiente de lignit, pentru a putea avea acces, a se menține în mod durabil și a participa în mod eficient la concurența de pe piața energiei electrice. Acest fapt trebuia să fie cunoscut în același timp de Republica Elenă, care nu a acordat autorizații de exploatare a zăcămintelor exploatabile de lignit potențialilor concurenți ai DEI, și de însăși DEI atunci când își exercita drepturile cvasi-monopolistice, utilizându-și poziția dominantă de pe piața primară a lignitului ca o pârghie pentru ași extinde și a-și menține poziția dominantă pe piața secundară a furnizării angro de energie electrică, ceea ce a împiedicat sau a exclus accesul unor noi concurenți potențiali pe piața secundară.

măsurile de corecție propuse de Republica Elenă erau indispensabile și proporționale pentru a înlătura consecințele încălcării și pentru a asigura punerea sa în conformitate cu decizia anterioară din 5 martie 2008 (denumită în continuare „Decizia din 4 august 2009” sau „decizia atacată”). Tribunalul a considerat că decizia atacată trebuia să fie anulată, întemeindu-se numai pe faptul că decizia anterioară a Comisiei din 5 martie 2008, pe care s-a întemeiat în mod exclusiv decizia atacată, fusese de asemenea anulată între timp prin Hotărârea Tribunalului în cauza T-169/08, pronunțată de asemenea la 20 septembrie 2012.

2. Întrucât a apreciat că Hotărârea Tribunalului în cauza T-169/08 se întemeiază pe numeroase erori de drept, pe o motivare defectuoasă și insuficientă, pe o interpretare greșită a elementelor de probă și a temeiului Deciziei Comisiei din 5 martie 2008, Comisia a formulat deja și un recurs împotriva acestei hotărâri a Tribunalului. În consecință, în cazul în care acest recurs împotriva Hotărârii în cauza T-169/08 ar fi admis, singurul temei al hotărârii atacate prin prezentul recurs, pronunțate în cauza T-421/09, va dispărea în mod automat.

Recurs introdus la 30 noiembrie 2012 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) din 20 septembrie 2012 în cauza T-421/09, DEI/Comisia Europeană

(Cauza C-554/12 P)

(2013/C 32/15)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezenți: Th. Christoforou și A. Antoniadis, agenți, și A. Oikonomou, avocat)

Celelalte părți din procedură: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) și Republica Elenă

Concluziile recurente

- Anularea în totalitate a Hotărârii Tribunalului din 20 septembrie 2012 în cauza T-421/09;
- pronunțarea definitivă asupra litigiului, dacă se consideră că stadiul dosarului permite acest lucru;
- obligarea DEI la plata cheltuielilor de judecată, precum și la plata cheltuielilor de judecată ale Comisiei, atât în primă instanță, cât și în recurs.

Motivele și principalele argumente

1. Prin Hotărârea în cauza T-421/09, Tribunalul a anulat Decizia din 4 august 2009, prin care Comisia a stabilit că

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale di Tivoli (Italia) la 3 decembrie 2012 — Claudio Loreti și alții/Comune di Zagarolo

(Cauza C-555/12)

(2013/C 32/16)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale di Tivoli

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Claudio Loreti, Vallerotonda Maria, Vallerotonda Attilio și Chellini Virginia

Pârâtă: Comune di Zagarolo

Întrebările preliminare

Se impune să se adreseze Curții întrebări preliminare în interpretare, pentru ca aceasta să se pronunțe

1. asupra compatibilității articolului 7 din Codul de procedură administrativă în vigoare în Republica Italiană, potrivit căruia, în temeiul articolului 103 din Constituția națională, prevede că

„Instanța administrativă este competentă să judece litigiile având ca obiect interese legitime și, în anumite materii prevăzute de lege, litigiile având ca obiect drepturile subiective, care privesc exercitarea sau neexercitarea puterii administrative, în raport cu măsuri, acte, acorduri sau comportamente care țin chiar indirect de exercitarea unei astfel de puteri, și puse în aplicare de administrația publică. Nu pot fi atacate actele sau măsurile guvernului adoptate în exercitarea puterii politice”.

cu articolul 6 din [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale] și cu articolul 47 și articolul 52 alineatul (3) din [Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene], astfel cum au fost integrate acestea ca urmare a modificării articolului 6 [TUE];

- (a) în măsura în care atribuie unor organe jurisdicționale diferite competența de a decide asupra unor situații juridice subiective care sunt diferențiate *in abstracto* (interes legitim și drept subiectiv), dar care, în practică, sunt dificil sau imposibil de identificat în mod cert, fără a fi specificat conținutul concret al acestora în cuprinsul unor dispoziții normative;
- (b) în măsura în care prevede existența unor instanțe competente să decidă asupra aceluiași materii în temeiul unor criterii (individualizarea unor situații juridice diferite) care nu mai corespund realității de fapt după introducerea caracterului reparabil al interesului legitim (stabilit în prezent începând cu anul 2000 în scopul de a adapta dispozițiile normative interne la principiile comunitare), cu diferențe considerabile, mai ales cu privire la modalitățile procedurale de soluționare a litigiilor,

precum și, în general,

2. [asupra] compatibilității articolului 103 din Constituția italiană, în măsura în care prevede și protejează în mod diferențiat situații juridice subiective (denumite interese legitime) care nu au corespondent în dreptul comunitar, conferind competența de judecată unor sisteme jurisdicționale diferite, a căror competență este modificată periodic.

Recurs introdus la 4 decembrie 2012 de Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 21 septembrie 2012 în cauza T-278/10, Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-558/12 P)

(2013/C 32/17)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) (reprezentant: A. Pohlmann, agent)

Celelalte părți din procedură: Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG, Lidl Stiftung & Co. KG

Concluziile recurentului

— Anularea hotărârii atacate;

— obligarea reclamantei în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată aferente atât procedurii în prima instanță, cât și procedurii de recurs.

Motivul și principalele argumente

Prezentul recurs este formulat împotriva Hotărârii Tribunalului din 21 septembrie 2012 în cauza T-278/10, prin care a fost anulată decizia Camerei întâi de recurs a OAPI din 24 martie 2010 (cauza R 770/2009-1).

În susținerea recursului, recurentul invocă trei motive:

În primul rând, recurentul invocă o încălcare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind marca comunitară (denumit în continuare „RMC”) (1), întrucât Tribunalul a anulat decizia Camerei de recurs ca urmare a inexistenței aprecierii caracterului distinctiv sporit, deși Tribunalul a constatat în general că semnele aflate în conflict sunt diferite, astfel încât, pentru acest motiv, nu poate exista un risc de confuzie.

În al doilea rând, recurentul invocă o încălcare a articolului 76 alineatul (1) coroborat cu articolul 64 alineatul (1) din RMC, întrucât, potrivit acestor dispoziții, Wesergold Getränkeindustrie ar fi trebuit să se întemeieze pe caracterul distinctiv sporit al mărcilor aflate în opoziție, situație care, în mod vădit, nu se regăsește în realitate. Încă din stadiul procedurii de opoziție, Wesergold Getränkeindustrie a renunțat să mai invoce caracterul distinctiv sporit dobândit prin utilizare sau, în orice caz, a renunțat la această susținere cel mai târziu în procedura căii de atac. Afirmația contrară a Tribunalului potrivit căreia Wesergold Getränkeindustrie ar fi invocat deja caracterul distinctiv sporit dobândit prin utilizare în procedura căii de atac reprezintă o denaturare vădită a situației de fapt, care nu necesită o nouă administrare a probelor.

În al treilea rând, hotărârea încalcă jurisprudența constantă, potrivit căreia săvârșirea unei erori nu poate determina anularea deciziei atunci când eroarea respectivă nu produce niciun efect asupra deciziei. Aspectul privind caracterul distinctiv sporit este irelevant pentru decizie nu numai din cauza diferenței dintre semne, constatată expres de Tribunal, ci și pentru faptul că, *prima facie*, înscrisurile depuse de Wesergold Getränkeindustrie în procedura de opoziție nu demonstrează caracterul distinctiv sporit dobândit prin utilizare. Tribunalul trebuia să examineze succint acest mijloc de probă